

DET KGL·TEATER

INTET

af David Bruce

OPERA 2020/2021

Malthe, Sophie, Morten, Johannes, Jens, Nils, Tomi.

INTET

af David Bruce

PREMIERE

Musikalsk ledelse: **Robert Houssart**
 Iscenesættelse: **Martin Lyngbo**
 Assisterende instruktør: **Natascha Metherell**
 Scenograf: **Steffen Aarfing**
 Kostumedesign: **Nathalie Mellbye**
 Koreograf: **Jannik Elkær**
 Lysdesign: **Lee Curran**
 Videodesign: **Maya SB & Anne Mette Fisker Langkjer**
 Libretto: **Jesper B. Karlsen**
 Korsyngemester: **Jakob Lorentzen**

Opera i to akter efter en dansk roman af Janne Teller. Operaen *NOTHING* blev bestilt i et samarbejde mellem Glyndebourne og Royal Opera House, Covent Garden. Original libretto på engelsk af Glyn Maxwell. Dansk førsteopførelse af *INTET* på Den Jyske Opera 2017. Premieren 14. november 2020 er den første opførelse på Det Kongelige Teater. Operaen synges på dansk. Danske tekster, der indgår i forestillingen, ved Martin Lyngbo.

1. akt	ca. 58 minutter
Pause	25 minutter
2.akt	ca. 45 minutter

Varighed i alt ca. 2 timer og 10 minutter inkl. pause.

Co-produktion med Den Norske Opera og Ballet.

Operaen er opført og foræret til Nationen af A.P. Møller og Hustru Chastine Mc-Kinney Møllers Fond til almene Formaal i 2004.

Medvirkende

Agnes: Kari Dahl Nielsen
 Pierre: Jacob Skov Andersen
 Johan: Morten Grove Frandsen
 Karl: Tomi Punkeri
 Ursula: Sophie Haagen

DR JuniorKoret
 Korindstuderling ved: Susanne Wendt
 Sankt Annæ Gymnasiums Juniormandskor
 Korindstuderling ved: Kim Gliës Nandfred
 Roskilde Domkirkes Drengekor
 Korindstuderling ved: Egil Kolind

Det Kongelige Kapel
 & unge musikere side by side
 Koncertmester: Emma Steele

Klassen

Sopran 1: Frida Flora Hårrestrup Lauritzen,
 Frida Bjørk Norling-Dahl, Karoline Matyjasik,
 Sarah Luna Fischermann

Sopran 2: Alba Alvide Scharling, Amalie
 Aachmann Bethe, Elvira Elmøe Christensen,
 Julie Engsig Højlund

Alt 1: Amanda Baasch Andersen, Emma
 Ljusheva, Flora Meldgaard, Silja Bauer Uldal

Alt 2: Inger Ada Teglgård Sørensen,
 Martha Kit Weir, Vera Virginia Vad

Tenor 1: Jens Kau Wahlers Nielsen, Malthe
 Helgogaard Krogh, Rasmus Sønderberg
 Snedker

Tenor 2: Didrik Hugo Borg Wisén,
 Frederik Frandsen, Mikkel Zielinski Ajslev,
 Nils Perregaard

Bas 1: Johannes Andreas Piibl Linneballe,
 Julius Carl Marney, Linus Theodor Matti
 Robinson, Florian Silius Rubek Kahlmeyer

Bas 2: Mattis Holthe Møll Austrheim,
 Adam Vind Lykkegaard Nielsen, Umut Talay,
 Stefan Vallentin Dahlberg

Generationen

Sopran 1: Agnes Ellebye Skonberg, Augusta
 Helleberg Kluge, Elisabeth Kirkegaard Moe,
 Esther Sif Rytter, Freja Hylleholt Sillesen,
 Luna Aagaard Johanson, Mille Due Kjær,
 Sarah Dedenroth Hüttel, Selma Villumsen,
 Sigrid Slot Berg-Sørensen

Sopran 2: Anna Hirsch Bernhagen, Astrid
 Rørbech, Carla Mortensen-Serra, Clara
 Kirketerp Friis, Ida Werchmeister, Ida
 Stenius Stæhr, Ina Marie Zeuthen, Marie
 Wilken Jarl Petersen, Olivia Krogh Hall-
 Andersen, Selma Sandby Christiansen

Alt 1: Adina Besjakov-Strautmane, Anaïs
 Vienne Vad, Caja Lundholm Ljungbeck,
 Klara Bjørn-Larsen, Klara Vibeke Ohl, Linnea
 Harbo Blomquist, Sigrid Reuss, Vera Adubea
 Osei Land Hansen, Nora Stenseth Viltoft

Alt 2: Anna Vår Wiegand Danielsen, Cæcilia
 Düring-Ørsted, Emma Ilona Julia Nordahl,
 Rosalia Rygaard-Hjalsted, Rose Marie
 Rendrup, Solveig Marie Haastrup Wiese,
 Vita Sloth Trads Jensen

Tenor 1: Eskil Sigfusson Paludan, Hans Peter
 Lyng Reinvang, Rui Zhu, David Skjoldager
 Fangel

Tenor 2: Bertil Juul Korsemann, Joseph Lang
 Abiani, Laurits Bendix Wistoft Andersen,
 Lukas Emilio Sanay Lilja, Sebastian
 Bergqvist, Adam Foght-Sørensen, Eskild
 Rune Holm

Bas 1: Asger Valdemar Dinitzen-Kjærulff,
 Carl Læbo Svendsen, Johannes Wybe
 Meister, Jonas Sigfusson Paludan, Kjartan
 Mielonen Grassov, Oscar Langer Carlsen,
 Tristan Vejlsby Laybourn, Johan Gudman,
 Malthe Eilersen, Zacharias Hogstad
 Blaabjerg

Bas 2: Sebastian Lenshart, Villas Østergaard
 Pedersen

Velkommen til Meningsløse

Det er her Pierre og hans kammeraters historie om ungdommens fortvivlelse, kærlighed og hævngherrighed vil finde sted. *INTET* er en fabelagtig fortælling, og I kan se frem til en tankevækkende forestilling.

For at kunne følge rigtig med, skal man tage de filosofiske briller på. Måske der også er en anledning til at fælde en tåre eller to?

Operaen, som I nu skal opleve, er skrevet til unge, men også primært skabt af unge. Det har været svært både at skulle passe skolen og samtidig være med til noget så stort som denne produktion.

Til gengæld er det en fantastisk oplevelse, som aldrig går i glemmebogen.

Det er også en spændende, men udfordrende proces at se tilbage på, især pga. de ekstra udfordringer, vi alle har haft i forbindelse med COVID-19. Afstandskrav, afspritning og midlertidig karantæne har i de sidste måneder været endnu vigtigere for os derhjemme.

Vi har alle glædet os utroligt meget til at kunne vise jer, hvor meget musikken betyder for os.

For mig personligt betyder dette stykke musik mere end så mange andre. Det er et stykke musik, som vi alle har arbejdet på siden maj måned, og som er blevet en del af vores hverdag. Hvad skal man nu tage sig til?

Bogen, som det hele er baseret på, har også gjort et udsletteligt indtryk på mig og mit syn på historiens problemstilling; er der overhovedet nogen mening med noget? Igen, så er det på mange måder en tankevækkende forestilling, som man er nødt til at vende og dreje og ikke mindst fortolke på sin egen måde.

God fornøjelse!

Alba Alvilde, 15 år, Amager, Filipsskolen, DR JuniorKoret, Klassen.

Handling

1. akt

7.d vender tilbage til skolen efter sommerferien. Alle har nydt ferien og er glade for at fortælle om den. Men én dreng, Pierre, gør noget helt andet: Han standser op og erklærer, at intet betyder noget. Og så går han sin vej. Udenfor klatrer han op i et blommetræ, hvor han vil sidde og gøre intet andet end at spise blommer. For når intet betyder noget, er ingenting værd at gøre. Agnes ser efter ham.

De andre i klassen forsøger at modbevise hans pointe. Johan spiller en sang, som leger med tanken om, at kærligheden giver uendelig meget mening. Men det får ikke Pierre ned fra træet.

Da får Agnes idéen at samle alle de ting, der betyder noget. De kan lægges i en dyng. Og så kan klassen sætte ild til bunken. Det vil få alle til at græde, hvilket vil bevise, at Pierre tager fejl.

De unge mødes i et gammelt savværk, hvor de hver for sig ofrer noget, der betyder noget for dem: Gamle tegneserier, aflagte dukker, fine sandaler og andre særlige ting. Det hele lægges på dyngen af mening. Men Pierre siger om dyngen, at den er ligegyldig, hvis de selv har valgt tingene. For så har de jo taget afsked med dem, og så har de ikke længere mening.

Ursula foreslår, at de på skift nominerer hinanden til at ofre noget. Alle skal være med. Ingen undtagelser, ingen undskyldninger. Otto må ofre sin kasket, Laura sit armbånd, Hans sine solbriller og Agnes sin fletning. Stemningen i klassen ændrer sig i retning af det voldsomme, hævn-gerrige og uforudsigelige. Intet offer er længere helligt. Da pigerne tvinger Karl til at ofre sit elskede danske flag, tager han hævn: De skal alle sammen ud på kirkegården. Her skal de grave Ursulas afdøde lillebror op. Hans kiste skal på dyngen af mening.

2. akt

Midt om natten på kirkegården. Ursula forsøger at holde sammen på sig selv, mens kisten graves op. Agnes udpeger på Ursulas vegne Karl til at ofre kirkens krucifiks.

Men Pierre er stadig ikke berørt af kammeraternes ofringer. Han vil have, at de skal gøre "det sidste, de tør." Da Agnes forsøger at vise ham mening i livet ved at betro ham, at der måske er nogen, der er en lille smule forelsket i ham, griner han og siger, at forelskelse blot er en kemisk reaktion.

Ursula nomineres til at gøre det sidste, hun tør. Det gør hun bag savværket sammen med Johan. Det er ydmygende for dem begge. Men da de kommer tilbage, er det Johans tur til at ofre. Han tror, han må ofre sin guitar, men må erkende, at de andre ønsker sig noget andet: Hans ene finger.

Det hele er ved at falde fra hinanden. Tilbage ved træet er Agnes helt ulykkelig. Hendes tårer får Pierre til at komme ned fra træet. Han vil gerne midlertidigt acceptere den leg, at der findes en mening. Sammen går Pierre og Agnes tilbage til savværket.

Endnu en gang ler Pierre af de andres ofringer, som måske nok er smukke, men INTET betyder. Og han klatrer op på dyngen og bliver en del af INTET.

En del år senere mødes klassen under træet, der nu har vokset sig større. Historien om Pierre, der døde på dyngen af mening, binder dem sammen.

Martin Lyngbo

En del af Intet

Det er en besynderlig verden, vi efterhånden er blevet vant til at leve i. Mundbind, håndsprit og ingen kram eller anden fysisk kontakt er en realitet. Det er svært at leve på denne her måde.

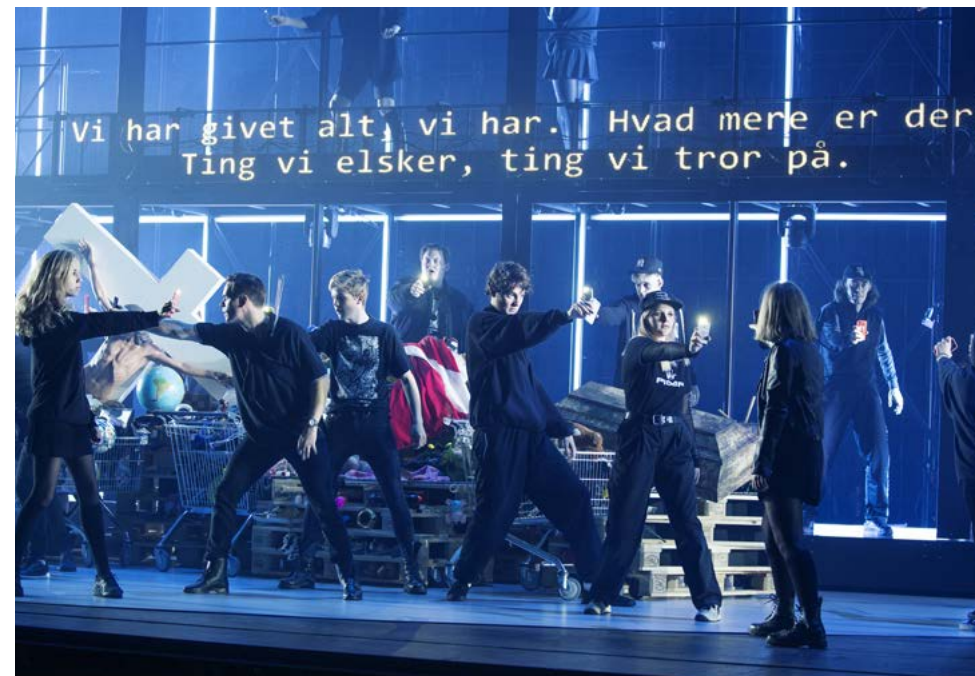
Jeg blev i hvert fald lidt vemodig, hver gang jeg skulle minde mig selv om, at jeg ikke måtte kramme mine kammerater og kollegaer på produktionen. Det følte ærligt talt tomt. Man vidste bare, der manglede noget, når man mødte ind og kun kunne sige "hej". Ikke engang en *highfive* var mulig, når man gerne ville signalere succesen i den scene, vi alle lige havde spillet igennem til perfektion. Det ramte mig sgu. For selvom jeg var omringet af de dygtigste, sødeste og mest dedikerede mennesker, kunne jeg stadig godt føle mig lidt alene, da vi ikke måtte have fysisk kontakt.

Derfor var jeg også rigtigt taknemmelig for, at jeg var så heldig, at min bff* også var en del af produktionen som sanger i **Generationen** sammen med en af mine andre venner. Og at mine veninder fra mit kor også var en del af **Klassen**. De hjalp mig rigtigt meget med ikke at miste modet og være glad, selvom det hele kunne virke trist og kaotisk nogle gange. Alle hjalp hinanden for at være ærlig. Bare det, at vi huskede at smile til hinanden, grine, joke, støtte, rose og klappe af hinanden, resulterede i et stærkt hold. Vores instruktørs entusiasme og udstråling bragte skam også smil frem. Og. Det smittede.

Alle, og især dem bag scenen har kæmpet vanvittigt hårdt for at vække *INTET* til live og gøre den til det mesterværk, I skal se nu. Uden dem var der ingen forestilling, så jeg synes, de fortjener det største bifald. Jeg vil huske de sidste 6 måneder som en gave, jeg fik foræret. En gave i en svær tid. Med nye venskaber, udvikling, læring, sammenhold og glæde. Som Pierre siger "Det' slut nu". Men. *INTET* vil altid være en del af mig.

Sarah Luna, 15 år, Østerbro, Strandvejsskolen, DR JuniorKoret, Klassen.

**Note til Boomer-generationen;
bff: best friend forever, red.*

Emma, Umut, Stefan, Frida Bjørk, Tomi, Linus, Mattis, Adam, Malthe, Flora, Inger, Nils.

Flora, Martha, Sophie, Mattis, Elvira, Virginia, Kari, Silja, Malthe, Tomi, Florian, Stefan.

INTET

Da coronaen i foråret 2020 bredte sig med overraskende hast og voldsomhed, oplevede Jordens befolkning, at det samme fælles vilkår greb ind i alle menneskers liv. I alle lande stod man over for den samme trussel og de samme dilemmaer, men alligevel fik hver person sin egen individuelle oplevelse af coronaen. Som ung mærkede man, at en tryk ramme forsvandt. Hverdagens daglige skole og de ellers tørre og kedelige pligter blev vores største savn. Vi savnede det almindelige, der var engang. Det sociale medie TikTok blev en ejendommelig del af de unges hverdag under karantænen, og platformens trends er blevet globale fænomener. Tusindvis af unge mennesker sprang med på trends, hvoraf nogle ikke var videre fornuftige. Vi længtes bare efter at blive en del af noget. Her var alle klodens unge samlet om noget fælles, og man dannede et virtuelt fællesskab, et fristed midt i kaos.

I vores tid med influencers går folk solo på de sociale medier. Ens instagramprofil bliver ens arbejde, og ens arbejde ender med at blive "self care". Men nogle gange kan det være sundt at være med i noget, der er større end én selv. I et kor skaber man sammen det færdige resultat og samarbejder med hinanden. Vi løfter i flok. Det er enormt stort for mig.

Der var også mange af de ikke fornuftige trends, som vi unge lod os drage af. Man ser det også uden for TikTok. Nogle unge bliver veganere uden rigtig at vide hvorfor, og hvad det egentlig indebærer, bare fordi andre gør det. Vores generation af unge er så letpåvirkelige, hvad enten det gælder gode eller dårlige holdninger. Vi står over for en masse valg og bliver usikre. Derfor skal alt gøres kollektivt. De unge i INTET kan heller ikke stå op for sig selv og deres egen personlige holdning. Deres moral og indre samvittighed bliver konstant undertrykt, og det bliver sidst i operaen en enkelt forstyrret holdning, der får lov at vildlede hele **Generationen**, og på grund af gruppepres bukker den frie, individuelle holdning og tankegang under.

Mange voksne er bekymrede for vores generation. Alle timerne spildt på TikTok. Det er meningsløst. Det er jo intet. Men vi har nu inddraget end del fra TikTok i koreografien, og jeg håber, at forestillingen kan sætte en samtale i gang på tværs af generationerne. Kun sådan kan operaen *INTET* inspirere til mere end intet.

**Virginia, 15 år, Krebs Skole,
DR JuniorKoret, Klassen.**

So me so you

Jeg sidder tit og tænker på, hvordan hverdagen ville være uden sociale medier. Ingen digital mobning, ingen såkaldte influencers, der skabte urealistiske skønhedsstandarder, og så vidt man vidste ingen fester, man ikke var inviteret til.

Hver gang jeg ser videoer eller billeder på internettet, kan jeg ikke undgå at snuble over *hate* kommentarer. Det er som om, at ingen tænker på, at kreatøren bag videoen faktisk læser kommentarerne. Jeg har selv været ude for at få negative kommentarer om bl.a. min krop, og det er næsten umuligt ikke at tænke for meget over, hvad folk siger og tænker.

Det er blevet helt normalt at skabe en falsk realitet på de sociale medier, som alle de, der sidder og ser på, hele tiden prøver at leve op til. Det serne ofte glemmer, og det, der er grunden til problemet, er, at det altid vil være det bedste billede, man vælger at lægge ud. Jeg tror, at det for mange kan være en tilfredsstillende at skabe en poleret version af deres liv, ikke kun for at skjule virkeligheden for andre, men måske også for dem selv.

Før i tiden, da man ikke rigtigt brugte sociale medier, var det ikke muligt, at vise folk, hvad man lavede 24/7. Det er selvfølgelig fedt, at være den, der laver noget, som man gerne vil dele med andre. Men hvis man sidder derhjemme uden en invitation, kan det godt være nederen at få det kastet lige i ansigtet.

**Amanda, 14 år, Sorø, Frederiksberg
skole, DR JuniorKoret, Klassen.**

Klassen, Jakob.

Jakob, Klassen.

Sympati for provokatøren

"Jeg læste bogen *Intet* to-tre gange, før jeg lagde den fra mig. Og den resonerer stadig noget inden i mig. Handlingen er mere vanvittig end noget andet, jeg havde læst. Jeg læste den første gang i 7. klasse, hvor bogen klart markerede et nybrud i mine tanker om, hvad seriøs folkeskolelitteratur er."

AF MARIANN SEJER

Frederik stiftede allerede i 7. klasse bekendtskab med Janne Tellers ungdomsbog *Intet*. "Bogen var så godt skrevet, og den var så alvorlig. Jo ældre jeg er blevet, desto mere har jeg tænkt over de mange småting, detaljer og menneskelige mekanismer, Janne Teller fremstiller og har fået med i bogen. Og desto større indtryk gør den på mig nu. Jeg har virkelig lyst til at læse den igen, for selvom operaen har meget med, er det jo et vilkår, at indholdet redigeres, når en roman bearbejdes til en opera."

Bogen præsenterer en mere omfattende bunke af mening end i operaen. Ifølge Frederik er en form for *break point* i bogen ligeledes, at børnene ender med at sælge bunken med mening til Museum of Modern Art i New York, hvilket måske markerer, at det hele for de unge ikke var andet end ussel mammon? Desuden er bogens hovedperson Pierre Anton (*kun Pierre i operaen, red.*) en person, Frederik selv som ung mand kan fatte rigtig meget sympati for. Pierre Anton som provokerer hele plottet i gang.

Hvad oplevede Pierre i sin sommerferie?

"Man kan skrive så mange ting ind i Pierre Antons karakter, der er så vigtige for den helt unge pubertetsalder, og derfor gjorde karakteren stort indtryk på mig. Personerne er helt forskellige steder i deres personlige udvikling, og der bliver skabt en kløft i deres børneuskyldighed. Pierre er helt alene på den ene side. Han har måske i løbet af sommerferien gjort sig nogle dybt alvorlige erfaringer. Han kan have stiftet bekendtskab med livets alvorlige sider, det får vi ikke rigtig at vide, men han kan i hvert fald slet ikke tage denne her uskyldige "endnu en sommer er gået, vi har det så dejligt alle sammen"-attitude alvorligt.

"Måske er det, Pierre har oplevet i denne sommerferie, rigtigt dystert?" spørger Frederik og fortsætter "Eller vil Pierre bare være på tværs? Det er også en arktype på et menneske, jeg husker fra min folkeskole. Den bedrevidende, bagkloge og over-smarte type. Var Pierre måske blevet

deprimeret? Han kunne være ekstremisten i ens intimsfære. Den person, der går med alle sine vanvittige ideer. Han er også repræsentant på arketyppen, der går imod strømmen. Men det er nu ikke alene det indtryk, jeg får af Pierre, når jeg oprigtigt tænker tilbage på ham fra bogen. Brydningstiden, som de unge befinder sig i, skal *highlightes* som et tema, bogen gør rigtig godt. For i puberteten er der udviklingstrin, der er kolossalt forskudte for hinanden i forhold til at opdage og erfare livets mange nuancer. Det lærer de andre elever på den hårde måde gennem bogen. Der er nødt til at indtræffe en voksenhed, da børnene næsten er ved at miste forstanden i deres desperate forsøg på at holde fast i fortællingen om, at livet har masser godt at byde på. Hvilket livet jo heldigvis også har, og derfor er Pierre så skide irriterende," mener Frederik, og uddyber at Pierre også lidt er en karikatur på en, som mener tingene ikke så er fede. For Frederik er puberteten klart den mest spændende tid fx på grund af den anti-autoritære, fändenivoldskhed, som driver børnene i *Intet*.

Ekkokammeret i den digitale virkelighed

"En problematik, der også forekommer i *Intet* er, at vi mennesker ikke lytter nok til hinanden. Også dem, man i sit virkelighedssyn er uenig med, skal man lytte til og snakke med. Og hvorfor kommer det så vidt, som det gør? Helt nærpædagogisk bør man jo som forælder tage en snak med sine børn og unge om virkeligheden og kendsgerningerne. Hvad nu hvis

gruppen af unge i *Intet* havde haft voksne omkring sig, som kunne vise, hvordan man taler med et menneske, der er ked af det og som ikke ser verden på samme måde, som vi selv gør? Det bliver med det samme en skyttegravskrig mellem Pierre på den ene side og de andre på den anden side, hvor ingen forstår hinanden. Det er måske også det, der gør, at jeg ret godt kan lide Pierre. Han er trods alt ret menneskelig og har medlidenhed med de andre på sin lidt ophøjede måde. Man skal lære at vise nysgerrighed over for anderledes tænkende mennesker. Gruppen i *Intet* er et godt billede på, hvordan et ekkokammer kan se ud. Deres indbyrdes idealer og indbyrdes ideer om, hvordan virkeligheden er, bliver mere og mere ekstreme. De bliver ved med at fodre ilden med flere og flere yderligtgående synspunkter. Man er *sammen* om en sag. Det er en **tribalistisk* måde at se verden på. Den er i høj grad repræsentativ for verden i dag. I den digitale virkelighed, hvor vi mobiliserer os, er det tydeligt at se i de sociale medier, hvor nemt det er at isolere sig i et ekkokammer og ignorere al anden tænkning."

**negativt ladet begreb om social og politisk identifikation svarende til stammetilhørsforhold; ikke civiliseret, primitivt.*

Frederik, 25 år, fra Lejre, bosat i Fuglekvarteret i Nordvest, studerer Europæisk etnologi på KU. Baryton i to kor bl.a. Roskilde Domkirkes drengekor og ved Sjællands Kirkemusikskole.

Pandemiens betydning

"Altså, det her havde jeg regnet med ville komme til at ske i min levetid. En biologisk sygdom, der ville have en mere vidtrækkende alvor, end man havde set før. Da jeg stiftede bekendtskab med ebola-viraerne, tænke jeg *shiiit* og 28 dage senere sker der noget *Zombieagtigt!* Jeg var bange for, at der kom en sygdom, der spredte sig ukontrollabelt. Så hvad skal jeg sige om, hvad jeg har gjort mig af erfaringer med at være menneske i en epidemid, andet end at er jeg taknemmelig over, at Corona trods alt ikke var mere alvorlig end den egentlig var. Epidemidtiden har ikke været en udpræget dejlig tid at være Frederik i. Jeg er et social drevet væsen, jeg elsker nærvær, at være sammen med andre og at have det godt. Corona har haft en skadelig virkning på mig. Jeg er et menneske, der har brug for struktur, og når alle faste rammer sprænges, når der er ikke nogen geografiske steder, man kan rejse hen, og når man ingen forpligtelser har, altså fx feltarbejde til Serbien og korkoncerter røg sig en tur pga. Covid-19. Når alt det, man havde at se frem til, forsvandt, jamen det påvirkede mig enormt i en negativ retning."

Frederik 25 år, Klassen.

Klassen

INTET giver mening

Hej, du der. Ja, dig. Den voksne, der har købt billetter til denne opera og taget dine unge mennesker med i Det Kongelige Teater. Så de kan få en rigtig kulturoplevelse, med levende mennesker i stedet for skærme. Og for at I kan have noget at snakke om bagefter. Denne opera er også til dig. Måske er den ligefrem mest til dig.

AF CHRISTINA BLANGSTRUP DAHL

For Janne Tellers bog *Intet* er ganske vist en ungdomsbog, men der er absolut intet letkøbt over det fundamentale, eksistentielle spørgsmål, som hun stiller i bogen. Der er heller intet barnligt over den – tværtimod.

Overgange. I livet, til livet – og til det modsatte. Det er på mange måder, hvad *Intet* handler om. Den frygtindgydende, dragende intethed.

Fortællingen starter ellers som det modsatte: Da Pierre klatrer op i et træ og hævder, at intet mere betyder noget, sætter hans klassekammerater sig for at bevise, at han tager fejl. De kappes med hinanden om at finde de mest meningsfulde ofre og indser hurtigt, at hvis ofrene virkelig skal

betyde noget, går man ikke frivilligt af med dem. Ergo må de andre i flokken dømmes om, hvad der skal ofres.

Fortællingen er næsten ubærlig, når den går fra børnenes ofring af fine dukker og gamle tegneserier til noget langt mørkere og mere dystert. Fra simple, håndgribelige genstande til tilværelsens grundlæggende værdier bliver kastet væk: Troen, kærligheden – selve livet – ofres.

Og i sidste ende betyder det hele intet. Pierre kommer ganske vist ned fra sit træ, men ler bare af sine klassekammeraters ofre, klatrer op på dyngen og bliver til en del af intetheden.

I mørkets hjerte er intet

Først virker det jo bedårende, når et barn forsøger at kæmpe mod tilværelsens ulidelige tomhed ved at ofre en elsket tegneserie. Men netop børnenes rørende konkrete tilgangsvinkel gør også historien håndgribelig. Hvor en voksen vinkel ville indeholde antidepressive midler, psykoterapi og rigelige mængder mindfulness, så er børnenes vinkel langt mere kontant: Hvor der er et tomrum, må det fyldes (det er i virkeligheden den samme tilgangsvinkel som de voksnes; men det ved hverken børnene eller de voksne).

Kernen i fortællingen er, at hvis intet rører en, går man til. I intethed. Det gælder for Pierre, og det gælder for alle os andre. Den franske filosof og sociolog Durkheim talte om risikoen ved isolation. Hvis et individ isolerer sig, "kan det ikke længere kommunikere med netop de kilder, som det normalt bør næres ved, og det har ikke længere noget at fordybe sig i. Ved at skabe et tomrum omkring sig har det samtidig skabt et tomrum i sig selv, og det har intet andet at tænke på end sin egen smerte, intetheden og den tristhed, der er konsekvensen deraf."

Med andre ord: Hvis vi omgiver os med tomhed, har vi blot tomheden tilbage – omkring os og inden i os. Vi har intet tilbage. Som Pierre har vi ingen anden udvej end at kaste os på bunken af intethed.

Det er her, vi får lyst til at gå hjem og tale dybt med de unge mennesker – men måske skulle vi i virkeligheden

se nærmere på os selv og den verden, vi har skabt. Vender vi tilbage til Durkheim, bliver historien nemlig endnu mere dystre: Durkheim hævder, at årsagen til selvmordet ikke er psykologisk, men sociologisk; selvmordet handler ikke om os selv, men om vores samfund. Med andre ord: Fordi Pierre er isoleret fra resten af samfundet oppe i træet, har han ingen anden udvej end at tilintetgøre sig selv.

Denne tilintetgørelse ser vi ofte i ungdomsbøger: Pierre er 13 år gammel, præcis den alder, hvor man tilintetgør sit barnlige jeg og omfavner voksenlivet i stedet. Men i *Intet* er der i stedet tale om en uafvendelig overgang. Og ved at gøre tilintetgørelsen konkret i stedet for overført bliver operaen også et opråb til alle os andre. Ikke bare til os som individer, men til os som samfund (især, hvis vi ser handlingen gennem Durkheims briller): Hvis vi kun fæster lid til os selv, mister vi vores følelse af at høre til, og det underminerer vores samfunds sammenhængskraft. I yderste konsekvens mister vi vores vilje til at eksistere som individer. Det er jo overhovedet ikke for børn.

Børn ser intetheden i øjnene

Men det er jo alligevel præcis, hvad *Intet* er – både som bog og som opera. For børn holder sig ikke tilbage, bare fordi det gør ondt i maven at tænke over Durkheims pointe om, at vi alle sammen er ansvarlige. "Det mest radikale, som vi gjorde, var slet ikke at have nogen voksne med," fortæller librettist Glyn Maxwell om tilblivelsen

af operaen *INTET*. "Det gjorde vi, fordi børn stiller alle de vigtige spørgsmål – og de holder aldrig op med at stille spørgsmålene, hvis de er vigtige nok. Det, som jeg elsker ved bogen er, at den kaster sig over det mest skræmmende spørgsmål overhovedet."

Måske er *intet* i virkeligheden overhovedet ikke for voksne. Til gengæld er det i høj grad en fortælling, som gør sig godt som opera: "Jeg følte med det samme, at dette var en historie, hvor der var plads til musikken," siger komponist David Bruce. "Børnene forsøger at finde en mening med alting, og musikken har netop en evne til at behandle ting uden at give et konkret svar. Den kan sige både komplekse og nogle gange

selvmodsigende ting indenfor en og samme frase, og det så jeg med det samme som en grund til at lave *INTET* som opera."

Børnene tør, og operaen tør. Så er der kun tilbage at spørge, om de voksne også tør se *INTET* i øjnene.

Det tror vi godt, at I gør.

Rigtig god fornøjelse.

Og husk nu: Det handler også om dig.

Didrik, Amanda, Mattis, Malthe, Mikkel, Adam, Linus, Umut, Nils, Silja, Amalie, Kari, Emma, Flora, Johannes, Sophie.

Synopsis

Act 1

Class of 7D returns to school after the summer vacation. Everyone has enjoyed the holiday and is happy to tell about it. One boy though, Pierre, does something completely different: He stops and declares that nothing matters and then leaves. He climbs up a plum tree where he wants to sit and do nothing but eat plums. Because when nothing matters, nothing is worth doing. Agnes goes to look for him.

The others in the class try to prove his point wrong. Johan plays a song about the idea that love makes infinitely much sense. This does not get Pierre down from the tree.

Then Agnes gets the idea that they collect all the things that matter to them and place it in a pile. Then the class can set fire to the pile. It will make everyone cry, which will prove that Pierre is wrong.

The young people meet in an old sawmill, where they each sacrifice something that means something to them: old cartoons, abandoned dolls, nice sandals and other distinctive things. The pile of meaning now contains all the things the pupils have chosen. Pierre states that the pile does not matter if they have chosen the items themselves. Because then they have departed from them, and then they no longer make sense.

Ursula suggests that they in turn nominate each other to sacrifice something. Everyone must be involved. No exceptions, no apologies. Otto has to sacrifice his cap, Laura her bracelet, Hans has to let his sunglasses go and Agnes her braid. The mood in the classroom changes towards a violent, vengeful and unpredictable attitude. No sacrifice is sacred anymore. When the girls force Karl to sacrifice his beloved Danish flag, he takes revenge: They all have to go to the cemetery. Here they have to dig up Ursula's deceased little brother. His coffin has to go on the pile of meaning.

Act 2

In the middle of the night in the cemetery. Ursula tries to compose herself while they dig up the coffin. On behalf of Ursula, Agnes appoints Karl to sacrifice the crucifix of the church. Pierre is still unaffected by the sacrifices of his comrades. He wants them to do "the very last thing they dare." When Agnes tries to show him meaning in life by confiding in him that someone might be a little bit in love with him, he laughs and says that falling in love is just a chemical reaction.

Ursula is nominated to do the last thing she dares. She does this behind the sawmill together with Johan. It's humiliating for both of them. When they return, it's Johan's turn to sacrifice. He thinks he will be asked to sacrifice his guitar, but realizes that the others want something else of him: one of his fingers.

All is falling apart. Back at the tree, Agnes is completely unhappy. Her tears make Pierre come down from the tree. He would like temporarily to accept the game that there is in fact a meaning. Pierre and Agnes return together to the sawmill.

Once again, Pierre laughs at the sacrifices of the others, they may be beautiful, but mean NOTHING. Then he climbs up the pile and becomes part of NOTHING.

Years later, the class meets under the tree, which has now grown larger. The story of Pierre who died on the pile of meaning binds them together.

DET KONGELIGE KAPEL
MED UNGE MUSIKERE

Violin 1

Emma Steele (Koncertmester)
Kumi Shimizu
Tina Træholt
Sara Wallewik
Maria Klingsholm
Øssur Bæk
Borbala Brezovszky*
Thera Maya Brask Ortved*
William Crock*

Violin 2

Hulda Jonsdottir
Kenneth McFarlan
Kristoffer Lund Madsen
Vladimir Landa
Inge Andersen
Katriina Roth
Andrias Blaasvær*

Bratsch

Sune Ranmo
Ida Grøn
Tomas Kvæde
Lotte Wallewik
Nanna Rasmussen
Vinçèn Arneodo*
Thorhildur Magnúsdóttir*

Cello

Kim Bak Dinitzen
Juliane von Hahn
Therese Åstrand Radev
Elen Lura Haakensen

Kontrabas

Ramsey Harvard
Leif Jensen
Meherban Gillet
Jeppe Mørch Sørensen
Karla Wulff*
Vera Agnete Larsen*

Fløjte

Brit Halvorsen
Nikolaj von Scholten
Lene Beaver
Marie Holzegel
Sólveig Magnúsdóttir*

Obo

Joachim Dam Thomsen
Rixon Thomas
Felicia Greciuc
Anna Sofia Pereira Bennike*

Klarinet

John Kruse
Viktor Wennesz
Bertil Andersson
Léa Hemmerlin*

Fagot

Jacob Dam Fredens
Sabine Weinschenk
Jørgen Bracht Nielsen
Harald Tørring Svendsen*

Horn

Constantin Glaner
Stephen Craigen
Claudio Flückiger
Julie Solevad*
Esben Stig Rasmussen*

Trompet

Nikolaj Viltoft
Lars Husum
Kristian Noe
Jonas Højen Wiik
Gunnar Kristinn Óskarsson*

Basun

Jonathan Goodwin
Kasper Thaarup
Mikkel Brekke Krossli*
Gunnar Helgasons*

Slagtøj/Pauke

Henrik Malmgreen
Mathias Friis - Hansen
Mads Drewsen
Marcus Wall
Jonathan Jakshøj
Rasmus Clemens

Harpe

Nina Schlemm

Cembalo

Laurits Dragsted

*Unge musikere side by side med
Det Kongelige Kapel. Der er skiftende
turnus i orkestret ved de forskellige
forestillinger.

I samarbejde med DUEN,
Det danske Ungdomsensemble
og dirigent Morten Ryelund.

Det Kongelige Teater ønsker at takke alle vore sponsorer for deres aktive medvirken til,
at vi kan skabe scenekunst på højeste internationale niveau.

SÆRLIG SAMARBEJDSPARTNER

*A. P. Møller og Hustru
Chastine Mc-Kinney Møllers Fond til almene Formaal*

HOVEDSPONSORER

ANNIE & OTTO JOHS. DETLEFS' FONDE

SPONSORER

SCANDINAVIAN TOBACCO GROUP

Knud Højgaards Fond
- GRUNDLAET 1944 -

Konsul George Jorck og
Hustru Emma Jorck's Fond

PRODUKTION

Producent:

Line Hauger

Produktionsleder:

Johannes Brandt

Scenemester:

Hans Jørgen Larsen

Forestillingsleder:

Berit Wolsted Jones

Talentplads, forestillingsleder:

Julijane Petruska

Instruktørassistent:

Dina Fie Lorentzen

Kostumier:

Grith Rahbæk

Belysningsmester:

Sune Munk Schou

Assisterende dirigent:

Ashok Gupta

Ungdomskorsangere/koordinator:

Henriette Holm Sandbye

Ungdomsmusikere/koordinator:

Astrid Mikaelyan

Tonemester og videoteknik:

Martin Reinwald

Repetitør:

Louise Schrøder

Laurits Dragsted

Konstruktør:

Lise Løkkegaard

Rekvisitør:

Nanna Bjerre

Sussie Vig

Møbelmand:

Thomas Kolding

Signalør:

Katrine Stenseth Viltoft

Tekstafvikler:

Theis Lyng Reinvang

Assistent på overtekster:

Trine Dansgaard

Kostumetekniker:

Bo Høgh Hansen

Lene Rostrup

Camilla Bast Nielsen

Herreskrædder:

Rikke Randbøll

Dameskrædder:

Helle Bogø Armstrong

Modist:

Pernille Rode

Tekstilværksted:

Mikala Gandrup

Maskør og paryk:

Marianne Drewes

Carina Rommerdahl

Parykværksted:

Peter Friman

Anni Kristiansen

Produktionsmand, scene:

Mikkel Heinesen

Lars Erik Malm

Produktionsmand, lys:

Steffen Bentsen

Jens Heisel

Sceneteknik:

B - C

Fotograf:

Miklos Szabo

Prøvesalsteknik:

Jes Bigom

Operakoordinator:

Henriette Holm Sandbye

Jakob Esposito

Operakoordinatorassistent:

Karen Beatrice Jensen

Koradministrator:

Lene Halvor Petersen

Musikarkiv:

Ulla Aasted Due, Carol Conrad

Kapeladministrator:

Jens Juul

Kapelsekretær:

Anne Hauger

Strategisk planlægger:

Rikke Mortensen

Specialkonsulent økonomi:

Anna Freese

Chefsekretær:

Annett Fogh

Programredaktør:

Mariann Sejer

Ressourcechef:

Piet Bossant

Husinstruktør:

Line Kromann

Head of Casting:

Franziska Maria Kaiser

Studienleder:

Orsi Fajger

Husdirigent:

Robert Houssart

DET KONGELIGE TEATER

Teaterchef:

Kasper Holten

Balletmester:

Nikolaj Hübbe

Operachef:

John Fulljames

Skuespilchef:

Morten Kirkskov

Salgs- og planlægningsdirektør:

Henrik Sten Petersen

Økonomi- og personaleledende direktør:

Marie Munk

Kommunikationsdirektør:

Magnus Restofo

Udviklingsdirektør:

Dorthe Paulli

Administrationschef Balletten:

Søren Normann Hansen

Administrationschef Operaen:

Lene Halvor Petersen (Interim)

Administrationschef Skuespillet:

Carsten Møller

Chef for HR og Jura:

Marianne Thorsen

Adm. scenechef:

Rasmus Clausen

Kostumechef:

Sophie Secher Kroner

Chef, scenografisk afdeling:

Kim Fridbjørg

Kapelchef:

Adam Stadnicki (Interim)

Marketingchef:

Jacob Rosendal

Chef for Strategisk planlægning og analyse:

Anna Reinhard Danchell

Chef for Salg & Kundeservice:

Stefan Yong Gildhoff

It-chef:

Martin Thaarup Larsen

TEKNIK / PRODUKTION

Scenechef Operaen:

Søren Bøllingtoft

Scenechef Skuespilhuset:

Michael Franch

Scenechef Gamle scene:

Brian Nielsen

Leder for scenografisk produktion:

Sanne Brodersen

Leder af lager- og logistik:

Ewa Maria Buus

Lyd og Video:

Mikkel Behrend

Rekvisitafdelingen:

Mikkel Theut

Herreskrædderne:

Magnus Tougaard

Dameskrædderne og Tekstilværksted:

Mette Kibsgaard

Maskør- og paryk:

Nina Brødegaard Resch

Hatteværksted:

Pernille Rode

Kostumeteknikken:

Ausa Marie Thorvardarson

Statist- og påklæderafdelingen:

Ralf Friedrichsen

Tryk:

Rosendahls a/s

Morten, Inger, Umut, Sophie, Amalie, Flora, Malthe.

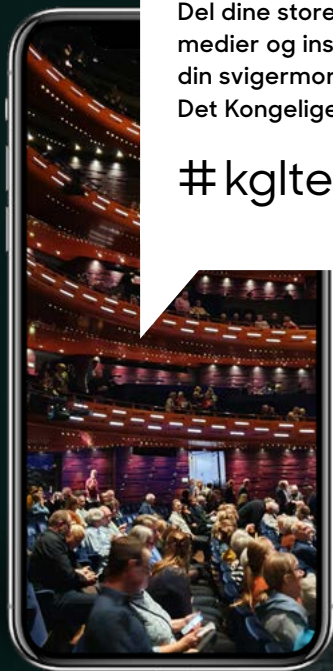

Malthe, Martha, Frederik.

Del din teateroplevelse

Hjælp os med at få endnu flere i teatret.
Del dine store teaterøjeblikke på de sociale
medier og inspirer dine venner, veninder,
din svigermor og alle andre til en tur i
Det Kongelige Teater. Brug meget gerne:

#kglteater

OPERAEN